

Cartes

Girona, taps i fum

Josep Esteba sitja. girona.

Quan era jovenet vaig guanyar un petit concurs de redacció de la Coca Cola que es titulava «Cassà, taps i fum». A grans trets parlava que el meu poble, Cassà de la Selva, no podia subsistir sense les fàbriques de suro, ja que la majoria de la gent treballava directa o indirectament en aquest sector. Alhora comportava el seriós problema de la contaminació pel fum de les xemeneies de les fàbriques. Tot i intentar minimitzar aquest problema, calia no pertorbar massa el dia a dia de les fàbriques del poble buscant un punt intermig per tal que el poble seguís endavant.

Nosaltres, els que ens dediquem a la restauració a Girona, ens sentim molt frustrats ja que no podem treballar plenament, Sr. Alcalde, i això fa molta ràbia. Carles, hauries d'haver vist la cara dels gironins i d'algun guiri espantat quan arribava la policia tota uniformada terrassa per terrassa fent aixecar la gent que estava tranquil·lament parant la fresca. La pregunta era: «Què ha passat? Que s'ha queixat algú? Que molestem?» La policia molt educadament ens deia: «No, no, nosaltres obeïm ordres».

Els gironins som gent tranquil·la, educada i silenciosa a l'estil europeu però som mediterranis i necessitem sortir a l'estiu a prendre alguna cosa, essent una de les nostres grans ofertes turístiques. Ni els hostalers, que som molts, ni la gent de Girona ni els visitants ens mereixem aquestes mesures tan dràstiques i intransigents. Et sents realment frustrat quan treballes tot el dia en preparatius i quan arriba la vesprada en què Girona s'anima i permet fer calaix per pagar lloguers, llum, proveïdors, personal, gestoria, impostos, etc, a les dotze en punt t'arriba una patrulla de la guàrdia urbana i amb bones maneres et deixen anar la frase «perdoneu però estem fent la nostra feina» mermant sensiblement el nostre ventall de negoci.

Girona és i ha de ser una ciutat turística. Recordes fa vint anys quan baixàvem els de poble els caps de setmana a una Girona que feia por, trista i buida, on només restaven oberts els quatre cinemes? Sr. Alcalde, el tenim per un home obert de ment i amb molta sensibilitat. No permeti que Girona s'ompli de fum, però tampoc toleri que es deixin de fabricar taps perquè tots ens en ressentirem. Girona viu cada vegada més dels serveis, de l'hostaleria de qualitat.

S'imagina el concepte de la ciutat que es poden emportar els clients d'arreu del món que vénen a El Celler de Can Roca, que en acabar de sopar volent captar l'esperit de la ciutat no trobin ni un lloc en tota una capital de província per prendre una copa o un mojito a la fresca? Llitem per un equilibri. Sabem que no és fàcil. Entenem que censurin i controlin terrasses quan hi ha queixes justificades i degudament identificades però creiem que no és just actuar d'aquesta forma indiscriminada.

Per plorar

Lola Arpa Vilallonga. Peratallada.

Si encara hi sou a temps, apropieu-vos a la carretera de Fontanilles, abans d'arribar a la de Palstorroella i potser encara quedaran dos o tres pollancre de la trentena que n'hi havia, i que encara no han estat passats per la serra elèctrica... Fins fa poc uns immensos populus nigra feien ombra, frescor, eren refugi dels ocells, absorbien el Co2 dels poquets cotxes que hi passaven... I les bicicletes i els caminants gaudien de tots aquests privilegis... Si no us afanyeu, aviat no en quedarà cap... La Diputació de Girona, en plena crisi, ha decidit que, per donar pas als tractors calia ampliar una petita i tranquil·la carretera, que a Suïssa, Irlanda o França són respectades i cuidades... I el més fomat és que en aquest país d'això en diuen «progrés».

Tenim el que ens mereixem?

«Pacem in Terris»

Teresa portoles huertas. girona.

He agafat uns dies de vacances i he pensat –ja que fa 50 anys del Concili Vaticà II– repassar alguna constitució, per exemple Gaudiun et spes, sobre l'Església en el món actual, però he vist massa text i se m'ha ocorregut, beneïda ocurrència, d'agafar l'encíclica que va escriure el Beat Joan XXIII Pacem in terris. Sembla que no han passat 50 anys, que és actual, les coses no és que hagin canviat massa... A continuació poso idees de tres paràgrafs que semblen escrits actuals.

Paràgraf 11. L'home té el dret a viure. El dret a la integritat física i als mitjans necessaris pel desenvolupament adequat de la vida, sobretot d'aliments, roba, habitatge, atenció mèdica, al descans i als serveis socials necessaris. En conseqüència, té el dret a ser atès de malaltia, de discapacitat derivada del treball, viduïtat, vellesa, atur forçat o per causes alienes no disposi dels mitjans de subsistència.

Paràgraf 16. La família, fundada en el matrimoni lliurement contret, unitari i indissoluble, és la cèl·lula natural principal de la societat humana. Els interessos de la família, per tant, s'han de prendre molt especialment en compte en els assumptes socials i econòmics, així com en les esferes de la fe i la moral. Tot això té a veure amb l'enfortiment de la família.

Paràgraf 17. El suport a l'educació dels fills, és un dret que per tany principalment als pares. Sense comentar... Oi que fa pensar?

Ai, Àlicia...!

àngela ferrer i mató. girona.

Ja sé que tal com vas fer amb la carta que et vaig escriure fa un temps, tampoc et dignaràs a respondre'm, tu t'estimes més mantenir converses envoltada de flors i amb persones que l'únic que et porten són disgustos. Saps? Em sap molt de greu que una persona trempada com tu s'emboiqui de tal manera que li ploquin les crítiques a tort i a dret. Ja et vaig advertir que havies escollit un camí equivoccat. I repeteixo que no et retrec que siguis del PP, però segueixo dient-te que no has sabut valorar la nostra terra, que és també la teva, en tots els valors que té i has preferit criticar-la i seguir les normes d'un govern que desprècia tots els catalans dia rere dia. Potser fóra hora que et repensessis i t'adonessis que a Catalunya som bona gent i procuressis suavitzar unes relacions cada cop més tenses.

Desitjo de tot cor que escullis millor camí i que surtis ben parada d'aquest afer on t'has embolicat. Procurar el bé del proïsme abans que el personal és de persones assenyades. Espero que llegeixis aquestes línies i desitjo que siguis capaç d'escollir el camí adequat que et porti a bon port no solament a tu sinó també a la nostra aimada Terra. És de savis rectificar.

El Tàpies més brutal

Jordi Pausas. PARÍS.

Mentre Madrid ofereix al Reina Sofía la gran i aclamada exposició dedicada al genial Salvador Dalí, a Barcelona els responsables del Museu Nacional d'Art de Catalunya (MNAC) han apostat per una gran exposició d'Antoni Tàpies, presentada com a «contudent, brutal, orgiàstica, poderosa, aclaparadora... Amb poques concessions però a la vegada capaç d'impactar, empenyar o enamorar follament el gran públic». Els ciutadans que anys enrere es van oposar –i aconseguir– que el publicitat «mitjó» de Tàpies no fos instal·lat a la Sala Oval del MNAC, ara han de veure amb sorpresa que en l'emblemàtic museu d'art figuratiu s'hi exposen amb tots els honors els grafits del «Tàpies més brutal». Però els garants de l'anomenat art contemporani –que ignoren i

menystenen l'art figuratiu de la contemporanietat– hauran d'admetre que, ara com ara, és el pintor figuratiu Salvador Dalí el que és capaç d'impactar, seduir i enamorar follament el gran públic. Tàpies ha estat consagrat amb tots els premis, medalles i honors oficials, però, tot i això, les anunciades possibilitats d'«emprenyar i impactar» al gran públic no van més enllà de ser una pura il·lusió de l'esperit

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2013/07/08/cartes/625273.html?utm_source=rss